

“मीठे बच्चे- विचार सागर मन्थन गर्ने आदत बनाऊ। एकान्तमा बिहान सबैरै विचार सागर मन्थन गर्यौं भने धेरै नयाँनयाँ प्वाइन्टहरू बुद्धिमा आउँछन्।”

प्रश्न:- बच्चाहरूले आफ्नो अवस्था फस्टक्लास बनाउनको लागि कुन-कुन कुरामा सदा ध्यान राख्नु पर्छ?

उत्तर:- १- एक बाबाले जे सुनाउनु हुन्छ त्यही सुन, यस दुनियाँको केही पनि नसुन। २- सङ्गको सम्हाल गर। जो राम्ररी पढ्छन्, धारणा गर्छन् उनको नै सङ्ग गर, तब अवस्था फस्टक्लास हुन्छ। कति बच्चाहरूको अवस्था देखेर बाबालाई ख्याल आउँछ, ड्रामामा केही परिवर्तन होस् तर फेरि भन्नुहुन्छ- यो पनि राजधानी स्थापना भइरहेको छ।

ओम् शान्ति। एकै बेहदका बाबाले बेहदका बच्चाहरूलाई बसेर सम्झाउनु वा पढाउनु हुन्छ। बाँकी मनुष्य जो केही पढ्छन्, सुन्छन् त्यो तिमीले सुन्नु र पढ्नु केही पनि छैन किनकि यो त बुझिसकेको छौं- एउटै यो ईश्वरीय पढाइ हो जो अहिले तिमीले पढ्नु छ। तिमीले केवल एक ईश्वरबाट नै पढ्नु पर्छ। बाबाले जे पढाउनु हुन्छ, सिकाउनु हुन्छ- मौखिक पढ्नु पर्छ। उनीहरू त अनेक प्रकारका किताब लेख्छन् जो सारा दुनियाँले पढ्छन्। कति धेरै किताब पढ्छन्। केवल तिमी बच्चाहरू नै भन्छौं एकबाटै सुन, त्यही अरूलाई सुनाऊ किनकि उहाँबाट जे सुन्छौं त्यसमा नै कल्याण छ। बाँकी धेरै किताब छन्। नयाँ-नयाँ निस्किएर रहन्छन्। तिमीलाई थाहा छ- यथार्थ त एक बाबाले नै सुनाउनु हुन्छ। केवल उहाँद्वारा नै सुन्नु छ। बाबा त बच्चाहरूलाई धेरथोर सम्झाउनु हुन्छ, त्यसलाई विस्तारमा सम्झाएर फेरि पनि एउटै कुरामा आउनु हुन्छ। भन्न त बाबाले मनमनाभव अक्षर ठीक भन्नुहुन्छ तर बाबाले यस्तो भन्नु भएको होइन। बाबा त भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झेर म बाबालाई याद गर अनि सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान जो सुनाउँछु त्यो धारणा गर। यो पनि तिमीलाई थाहा छ- हामी जो देवता बन्नेवाला हौं त्यही वृद्धि हुँदै जान्छ। बच्चाहरूलाई मूलवतन पनि याद छ फेरि नयाँ दुनियाँ पनि याद छ।

पहिला हुनु हुन्छ उच्च भन्दा उच्च बाबा। फेरि यो नयाँ दुनियाँ जसमा यी लक्ष्मी-नारायण उच्च भन्दा उच्च राज्य गर्नेहरू हुन्। चित्र त अवश्य चाहिन्छ। यो बाँकी लक्षण रहेको छ। यही एक चित्र छ। रामको पनि छ तर राम राज्यलाई स्वर्ग भनिदैन। त्यो हो नै अर्ध स्वर्ग। अहिले उच्च भन्दा उच्च बाबाले पढाउँदै हुनु हुन्छ। यसमा किताब आदिको कुनै आवश्यकता छैन। यी किताब आदि केही पनि चल्दैनन्, जो अर्को जन्ममा पढ्न सकियोस्। यो पढाइ यस जन्मको लागि मात्र हो। यो अमर कथा पनि हो। नरबाट नारायण बन्ने शिक्षा पनि बाबाले नै दिनु हुन्छ नयाँ दुनियाँको लागि। बच्चाहरूले ८४ को चक्रलाई पनि जानिसकेका छन्। यो पढाइको समय हो। बुद्धिमा मन्थन चल्नु पर्छ। तिमीले अरूलाई पनि पढाउनु छ। बिहानै उठेर विचार सागर मन्थन गर्नु पर्छ। बिहान सबैरै विचार सागर मन्थन राम्रो हुन्छ। जो सम्झाउनेवाला हुन्छन् उनीहरूको नै मन्थन हुन्छ। शिर्षक, प्वाइन्ट आदि निस्कन्छन्। भक्तिको कुरा त जन्म-जन्मान्तर सुन्यौं। यो ज्ञान जन्म-जन्मान्तर सुन्ने छैनौं। यहाँ बाबा संगमयुगमा मात्र सुनाउनु हुन्छ, फेरि यो ज्ञान तिमीले पनि भुलिहाल्छौं। भक्ति मार्गमा कति किताबहरू छन्। बेलायतबाट पनि आउँछन्। यी सबै खतम हुन्छन्। सत्ययुगमा त कुनै किताब आदिको आवश्यकता पर्दैन। यी सबै हुन् कलियुगी सामग्री। यहाँ तिमी जे कुरा देख्छौं अस्पताल, जेल, न्यायालय, न्यायाधीश आदि त्यहाँ केही पनि हुँदैनन्। त्यो दुनियाँ नै बेग्लै छ। दुनियाँ त यही हो तर नयाँ र पुरानोमा फरक त अवश्य हुन्छ नि। त्यसलाई भनिन्छ स्वर्ग। त्यही दुनियाँ फेरि नर्क बन्छ। मुखबाट भन्छन् फलानो स्वर्गवासी भयो। संन्यासीको लागि भनिन्छ ब्रह्ममा लीन हुनुभयो, निर्वाण जानुभयो। तर निर्वाणमा कोही पनि जाँदैनन्। तिमीलाई थाहा छ- यो रुद्रमाला कस्तो बनेको छ? रूपड माला पनि छ। विष्णुको राजधानीको माला बन्छ। अब मालाको रहस्यलाई तिमी बच्चाहरू नै जान्दछौं। नम्बरवार पढाइ अनुसार नै मालामा गाँसिन्छन्। पहिला-पहिला यो निश्चय हुनु पर्छ। यो ईश्वरीय पढाइ हो। उहाँ परमपिता र परम शिक्षक पनि हुनु हुन्छ। तिम्रो बुद्धिमा जुन ज्ञान छ त्यही अरूलाई दिनु छ। आफू समान बनाउनु छ। विचार सागर मन्थन गर्नु छ। समाचार-पत्र पनि बिहानै निस्कन्छ। त्यो साधारण कुरा हो। यो त एक-एक कुरा लाखौं रूपैयाको छ। कसैले राम्ररी सम्झन्छन्, कसैले कम सम्झन्छन्। आफूले बुझेको र अरूलाई बुझाएको आधारमा नै फेरि नयाँ दुनियाँमा पद मिल्छ। विचार सागर मन्थन गर्नको लागि बडो एकान्त

चाहिन्छ। रामतीर्थको लागि भनिन्छ— जब लेख्थे, तब चेलालाई भन्थे दुई माइल दूर जाऊ, नत्र प्रकम्पन आउँछ।

तिमी अब सम्पूर्ण बनिरहेका छौ। सारा दुनियाँको छ अपूर्ण बुद्धि। तिमी यस पढाइबाट यस्तो लक्ष्मी-नारायण बन्छौ। कति उच्च पढाइ छ। तर नम्बरवार बसाउन सकिदैन। पछाडि बस्नु परेमा निराश हुन्छन्, झुटका खान्छन्, वायुमण्डल खराब गर्नेछन्। यसो त नियमले भन्छ— नम्बरवार बसाउनु पर्छ। तर यी सबै कुरालाई शिवबाबाले जान्नुहुन्छ वा ब्रह्माबाबाले जान्दछन्। यो हो धेरै उच्च ज्ञान। तिम्रो बेग्ला-बेग्लै क्लास त गर्न सकिदैन। वास्तवमा तिमी क्लासमा यसरी बस्नु पर्छ जसले गर्दा अङ्ग, अङ्ग सँग नलागोस् माइकद्वारा त टाढा पनि आवाज सुन्न सक्छौ। बाबा भन्नुहुन्छ— यस दुनियाँको तिमी अरु केही पनि न त सुन, न त पढ। उनीहरूको सङ्ग पनि नगर। जो राम्ररी पढ्छन् उनैको नै सङ्ग गर्नु पर्छ। जहाँ राम्रो सेवा छ, जस्तै संग्रहालय आदि छ, त्यहाँ धेरै होशियार र योगयुक्त बच्चीहरू हुनु पर्छ।

यो पनि बाबा सम्झाउनु हुन्छ— ड्रामा बनिबनाउ छ। कहिलेकाहीँ बाबा सोच्नुहुन्छ, केही ड्रामामा परिवर्तन होस्। तर परिवर्तन हुन सक्दैन। यो बनी-बनाउ खेल हो। बच्चाहरूको अवस्था देखेर ख्याल आउँछ, केही परिवर्तन भइहालोस्। के यस्ता-यस्ता स्वर्गमा जान सक्छन्? फेरि ख्याल आउँछ स्वर्गमा त सारा राजधानी चाहिन्छ। कोही दास-दासी, चण्डाल आदि पनि हुन्छन्। ड्रामामा केही परिवर्तन हुन सक्दैन। भगवानुवाच— यो ड्रामा बनिबनाउ छ, यसलाई म पनि परिवर्तन गर्न सकिदैन। भगवान भन्दा माथि त कोही पनि छैनन्। मनुष्य त भन्छन्— भगवानले के गर्न सक्नुहुन्न र। तर भगवान् स्वयं भन्नुहुन्छ मैले केही पनि गर्न मिल्दैन। यो बनिबनाउ खेल हो। विघ्न पर्छन् केही पनि गर्न सकिदैन। ड्रामामा निश्चित छ, मैले के गर्न सक्छु? धेरै बच्चीहरू पुकार्छन्— हामीलाई नंगन हुनबाट बचाउनुहोस्। अब बाबाले के गर्न सक्नुहुन्छ? बाबा केवल भन्नुहुन्छ— ड्रामाको भावी। यो त बनिबनाउ ड्रामा हो। यस्तो नसम्झ भगवानको भावी। भगवानको हातमा भएको भए सम्झ कोही अनन्य बच्चाको शरीर छोड्छन्, उनलाई पनि बचाइदिनु हुन्थ्यो। यस्तो धेरैलाई संशय आउँछ। भगवान् पढाउनु हुन्छ, यदि भगवानका बच्चा हुन् भने उनले आफ्ना बच्चाहरूलाई पनि बचाउन सक्दैनन् त? धेरैले गुनासो गर्छन्। भन्छन्, यस्ता साधुहरू छन् जो कसैको प्राण बचाउन सक्छन्, प्राण फेरि आउँछ। चिताबाट पनि उठ्छन्। फेरि भन्छन् ईश्वरले फर्काइदिनु भयो, कालले लिएर गयो तर त्यसमाथि प्रभुले दया गर्नुभयो। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— जे कुरा ड्रामामा निश्चित छ त्यही हुन्छ। बाबा पनि केही गर्न सक्नु हुन्न। यसलाई भनिन्छ ड्रामाको भावी। ड्रामाको अक्षर तिमीलाई थाहा छ। उनीहरू भन्छन् जे हुनु थियो भयो, चिन्ता केको? तिमीलाई निश्चिन्त बनाउनु हुन्छ। सेकेन्ड-सेकेन्ड जे हुन्छ त्यो ड्रामा नै सम्झ। आत्माले शरीर छोडेपछि गएर अर्को पार्ट बजायो। अनादि पार्टलाई तिमी कसरी बदल्न सक्छौ? हुन त अहिले अलि कच्चा अवस्था छ, थोरै विचार चलिहाल्छ। तर भावीले केही गर्न सक्दैन। मानिसहरूले जे जे भने पनि हाम्रो बुद्धिमा ड्रामाको रहस्य छ। पार्ट बजाउनु छ। चिन्ताको कुरा छैन। जबसम्म कच्चा अवस्था छ अलिकति लहर आउँछ।

यस समय तिमीहरू सबै पढिरहेका छौ। तिमीहरू सबै देहधारी हो, म एक विदेही हुँ। सबै देहधारीलाई सिकाउँछु। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— कुनै बेलामा तिमी बच्चाहरूलाई यी ब्रह्माले पनि बसेर सम्झाउँछन्। यो बाबाको पार्ट र प्रजापिता ब्रह्माको पार्ट अद्भुत छ। यी बाबाले विचार सागर मन्थन गरेर तिमीलाई सुनाउँदै रहन्छन्। कति अनौठो ज्ञान छ। कति बुद्धि चलाउनु पर्छ। बाबाको विचार सागर मन्थन बिहान चल्छ। तिमीले पनि यस्तो बन्नु पर्छ, जस्तो टिचर। फेरि पनि फरक त अवश्य पर्छ। शिक्षकले विद्यार्थीलाई १०० अंक दिदैनन्। केही कम दिन्छन्। उहाँ हुनु हुन्छ उच्च भन्दा उच्च। हामी हौं देहधारी। त्यसैले बाबा जस्तै शतप्रतिशत कसरी बन्ने? यो बडो गहन कुरा हो। कोही त सुनेर धारण पनि गर्छन्, खुशी हुन्छन्। कोही-कोही भन्छन् बाबाको त एकै प्रकारको वाणी चल्छ, दोहोरिइरहन्छ। अब कोही-कोही नयाँ बच्चाहरू आउँछन् भने मैले पहिलो प्वाइन्ट नै भन्नु पर्छ। कुनै नयाँ प्वाइन्ट पनि निस्कन्छ अरुलाई सम्झाउनको लागि। बच्चाहरूले फेरि पनि बाबालाई मदत गर्न पर्छ। पत्रिका निकाल्छन्। कल्प पहिला पनि यस्तो लेखिएको हुनुपर्छ। यदि पत्रिका निकालिन्छ भने त्यसमा धेरै ध्यान दिनु पर्छ। यस्तो कुनै कुरा नहोस् जो मनुष्य पढेर दुःखी हुन्। पत्रिका त तिमीहरू पढ्छौ। कुनै कच्चा पक्का कुरा भयो भने भनिन्छ अहिलेसम्म सम्पूर्ण बनेका छैनन्। एक्जुरेट १६ कला सम्पूर्ण बन्नमा समय त लाग्छ। अहिले त धेरै सेवा गर्नु छ। धेरै प्रजा बनाउनु छ। यो पनि बाबाले सम्झाउनु भएको छ— अनेक प्रकारका अंक छन्। कोही निमित्त छन्, धेरैले ज्ञान लिनको लागि प्रबन्ध गर्छन् भने उनलाई फल मिल्छ। अब त पुरानो दुनियाँ नै खतम हुनु छ। यहाँ छ

अल्पकालको सुख। बिमारी आदि त सबैलाई हुन्छ। बाबा सबै कुराका अनुभवी हुनु हुन्छ। दुनियाँको कुरा पनि सम्झाउनु हुन्छ। बाबाले भन्नु भएको थियो— समाचार-पत्र वा पत्रिकामा अद्भुत कुरा लेख जसबाट बुझ्न ब्रह्माकुमारीहरूले यो कुरा बिल्कुल ठीक लेखेका छन्। यो लडाईं हुबहु लागेको थियो। कसरी? यो आएर बुझ्नुहोस्। तिम्रो नाम पनि फैलिन्छ, मानिसहरू सुनेर खुशी पनि हुन्छन्— धेरै महान् कुरा छन्! तर जब कसैको बुद्धिमा बस्छ भने। जो लेख्छन् उनले फेरि सम्झाउनु पनि पर्छ। सम्झाउन आउँदैन होला त्यसैले लेख्दैनन्। अच्छा—

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते, रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) एक बाबाले जे सुनाउनु हुन्छ र पढाउनु हुन्छ, त्यही सुन र पढ। अरू केही पनि पढ्नु सुन्नु आवश्यक छैन। सङ्गको धेरै सम्हाल राख। बिहान सबेरै एकान्तमा बसेर विचार सागर मन्थन गर।

२) ड्रामाको भावी निश्चित बनेको छ त्यसैले सदा बेफिक्र रहनु छ। कुनै पनि कुरामा संशय नल्याऊ। अरूले जे भने पनि तिम्रीलाई ड्रामामा अटल रहनु छ।

वरदान:- होली शब्दको अर्थ स्वरूपमा स्थित रहेर सच्चा होली मनाउने तीव्र पुरुषार्थी भव होली मनाउनु अर्थात् जुन कुरा बित्यो, बितिसक्यो। त्यसलाई एकदम समाप्त गर्ने प्रतिज्ञा गर्नु छ। बितेका कुरा यस्तो महसुस होस्, मानौं धेरै पुरानो कुनै जन्मको कुरा हो। जब यस्तो स्थिति हुन्छ, तब पुरुषार्थको स्पीड तेज हुन्छ। आफ्नो वा अरूको बितेका कुरा नत चिन्तनमा ल्याउनु छ, न चिन्तमा राख्नु छ। यही हो सच्चा होली मनाउनु अर्थात् पक्का रंग लगाउनु।

स्लोगन:- सबै भन्दा श्रेष्ठ भाग्य उसको हो, जसलाई डाइरेक्ट भगवानद्वारा पालना, पढाइ र श्रेष्ठ जीवनको श्रीमत्त मिल्छ।